

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Rouskem
sídlem Dubska 390/4, 415 01 Teplice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Truck Pedan s. r. o.**, IČO: 27295117
sídlem Kladruby 12, 415 01 Kladruby

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. KUUK/117598/2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Teplice, odbor územního plánování a stavebního řádu, (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 8. 11. 2024, č. j. MgMT/130624/2024, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) schválil stavební záměr „Výstavba skladu kovových konstrukcí X“ na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozemku p. č. st. XA v katastrálním území X. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2025, č. j. KUUK/117598/2025, zamítl jako nepřípustné.

Žaloba

2. Žalobce především namítl, že byl ve společném územním a stavebním řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí, opomenutým účastníkem. Uvedl, že je vlastníkem rodinného domu č. p. XB a přilehlých pozemků p. č. XC, XD a XE v katastrálním území X, které se nacházejí v těsné blízkosti areálu, v němž má být uskutečněn stavební záměr. Trval na tom, že splňoval podmínky § 182 písm. d) zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, (dále jen „nový stavební zákon“), neboť jako vlastník sousedních nemovitostí mohl být povolovaným záměrem přímo dotčen na svých vlastnických právech. Zdůraznil, že ani skutečnost, že jeho pozemky přímo nehraničí s pozemkem stavby a jsou od něj odděleny místní komunikací, sama o sobě nevylučuje, aby byl účastníkem řízení.
3. Žalobce vytkl stavebnímu úřadu, že při vymezování okruhu účastníků řízení postupoval nezákonně, neboť za účastníky považoval pouze vlastníky pozemků a staveb, které s pozemkem stavby bezprostředně sousedí. Takový výklad považoval za nepřípustně restriktivní, nemající oporu v zákoně ani v judikatuře. Podle žalobce stavební zákon vychází z materiálního pojetí, podle něhož je rozhodující možnost přímého dotčení práv konkrétní osoby, nikoli existence společné hranice pozemků. V této souvislosti žalobce odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutno pojem účastníka vykládat materiálně a zahrnout do okruhu účastníků všechny osoby, jejichž práva mohou být vydaným rozhodnutím dotčena.
4. Žalobce dále uvedl, že mu rozhodnutí stavebního úřadu nebylo doručeno a o jeho vydání se dozvěděl až dne 7. 4. 2025 na základě vlastní žádosti o poskytnutí informace. Následně dne 17. 4. 2025 podal proti tomuto rozhodnutí odvolání jako opomenutý účastník. Připomněl, že § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) výslovně pamatuje na situaci opomenutého účastníka a umožňuje mu podat odvolání poté, co se o vydání rozhodnutí dozví. Odvolání proto považoval za včasné a přípustné. Žalovaný však podle žalobce jeho odvolání zamítl pouze z důvodu, že nebyl účastníkem řízení, čímž mu odepřel možnost jakékoli procesní obrany. Postup žalovaného žalobce označil za „bludný kruh“.
5. K otázce přípustnosti odvolání opomenutého účastníka žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48, podle něhož se § 84 správního řádu vztahuje i na osoby, které se správního řízení vůbec neúčastnily, protože o něm nevěděly. Dále poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 135/2014-30, či ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 As 131/2013-54, či ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017-83, a na rozsudek ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 As 443/2019-24. Zdůraznil rovněž závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2017, č. j. 4 As 155/2016-44, týkající se práv opomenutého účastníka po vydání rozhodnutí.
6. Žalobce namítl, že zamítnutím jeho odvolání jako nepřípustného žalovaný aproboval nezákonný postup stavebního úřadu a vytvořil situaci, v níž se správní orgány dovolávají vlastního pochybení, aby žalobci upřely přístup k věcnému přezkumu. Takový postup označil za porušení práva na spravedlivý proces a za *denegatio iustitiae* ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odkázal rovněž na rozsudek Krajského

soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2020, č. j. 15 A 125/2017-42, v němž soud dovodil v obdobné věci přípustnost odvolání opomenutého účastníka.

7. K dopadu stavby žalobce uvedl, že plánovaný provoz skladu kovových konstrukcí může vést k výraznému zvýšení dopravy těžkých nákladních vozidel a manipulační techniky v obci, což se může projevit nadměrným hlukem, vibracemi a znečištěním ovzduší v okolí jeho nemovitostí. Zdůraznil, že v obci X je dlouhodobě řešena problematika dopravy vozidel s hmotností nad 3,5 tuny a že již v minulosti docházelo k obtěžování obyvatel kamionovou dopravou. Podle žalobce tak hrozí přímé dotčení jeho vlastnického práva, zejména práva na nerušené bydlení, ochranu zdraví a životního prostředí. Uvedl, že právněrelevantní zásah do vlastnických práv může nastat i tehdy, pokud imise formálně nepřekročí zákonné limity, avšak přesáhnou míru obvyklou v daném místě. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 10 As 543/2021-74.
8. Žalobce shrnul, že splňoval definiční znaky účastníka stavebního řízení v materiálním smyslu a že jeho opomenutí představuje podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že stavební úřad podmínil účast na řízení ve smyslu § 94k zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „starý stavební zákon“) existencí společné hranice s pozemkem, na němž má být stavební záměr realizován. Skutečnost, že mezi účastníky řízení byly zařazeny vedle obce právě osoby vlastníci pozemky v bezprostředním sousedství podle žalovaného nevylučuje, že stavební úřad možnost dotčení vlastníků okolních nemovitostí posuzoval. Žalovaný uvedl, že k obavám žalobce z nárůstu dopravy těžkých nákladních vozidel a manipulační techniky v dané lokalitě se již vyjadřoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které v tomto rozsahu odkázal.
10. Žalovaný konstatoval, že žalobcovy nemovitosti jsou od stavebního záměru vzdáleny zhruba 48 až 80 metrů vzdušnou čarou a odděluje je komunikace. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, který po posouzení povahy plánované stavby, jejího rozsahu a účelu dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro zařazení mezi účastníky řízení.
11. Žalovaný dodal, že ani obecné užívání veřejně přístupných komunikací v obci, které lze v souvislosti s realizací stavby očekávat, podle jeho názoru nezakládá přímé dotčení žalobcova vlastnického práva, neboť nevede k podstatné změně poměrů v lokalitě. Žalovaný uvedl, že za situace, kdy jsou komunikace v obci zcela běžně užívány užitkovými vozidly nemůže ani dočasně zvýšená intenzita dopravy sama o sobě ovlivnit podstatu, obsah a výkon vlastnických práv žalobce. Uzavřel, že se proto nejedná o nepředvídatelnou zátěž.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce

ani osoba zúčastněná na řízení nereagovali na výzvu soudu ke sdělení případného nesouhlasu s takovým projednáním věci.

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle § 65 a násl s. ř. s., které vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty jednoho měsíce ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno, jak stanoví § 306 odst. 1 nového stavebního zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 18. 4. 2025 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm žalobce tvrdil, že se s prvostupňovým rozhodnutím seznámil teprve dne 7. 4. 2025 na základě žádosti o poskytnutí informací a že je opomenutým účastníkem stavebního řízení. Podstatou jeho argumentace bylo, že stavební záměr, který byl prvostupňovým rozhodnutím schválen, povede k dalšímu zvýšení intenzity nákladní dopravy kolem žalobcem vlastněného rodinného domu, a zasáhne tak do jeho práv imisemi (zejména hlukem a vibracemi). Podle žalobce bude totiž realizací stavebního záměru rozšířena stávající provozovna servisu kamionů ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, jejíž zákazníci dlouhodobě nerespektují platné dopravní značení (značka B4 „zákaz vjezdu nákladních automobilů“ a dodatkovou tabulkou E13 „mimo dopravní obsluhy“). V této souvislosti citoval bod 26 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 11. 2020, č. j. 40 A 8/2020-204, který pojem dopravní obsluhy vyložil tak, že pod dopravní obsluhu nelze podřadit zákazníky servisu. Žalobce proto stavební záměr označil za rozporný s veřejným právem.
17. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedl, že z žalobcovy argumentace nelze dovodit, že by se stavební záměr mohl přímo dotknout jeho vlastnických práv. Podle žalovaného totiž obava z možného porušování právních předpisů v souvislosti s budoucím užíváním stavby není způsobilá založit žalobcovo účastenství. Žalovaný konstatoval, že s ohledem na stávající dopravní značení v obci nelze předpokládat, že by realizace stavebního záměru vedla k nárůstu nákladní dopravy. Dodal, že z projektové dokumentace vyplývá, že stavba má sloužit jako sklad lešení a kovových konstrukcí. Z toho podle něj neplyne, že by užívání stavby k zamýšlenému účelu muselo být nutně spojeno pohybem vozidel těžších než 3,5 tuny. Odmítl tak zároveň tvrzení žalobce, že je stavební záměr v rozporu s veřejným právem, neboť jej nelze k jeho účelu využívat bez porušování dopravního značení v obci.
18. Podle § 94k písm. e) starého stavebního zákona platilo, že *účastníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.*

19. Soud nepřehlédl, že žalobce v žalobě odkazuje na § 182 písm. d) nového stavebního zákona. Řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí bylo nicméně zahájeno dne 28. 6. 2024, a v souladu s § 330 odst. 1 nového stavebního zákona ve spojení s § 334a odst. 3 nového stavebního zákona proto bylo dokončeno podle dosavadních právních předpisů, tj. podle starého stavebního zákona.
20. Ustanovení § 94k písm. e) starého stavebního zákona vykládá hojná judikatura, podle níž je pod pojmem „přímé dotčení vlastnického práva“ třeba rozumět změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv, např. dotčení imisemi, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85). V dané věci lze dále poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaný, resp. primárně stavební úřad pochybil, vycházel-li pouze a výlučně z toho, že v místě nemovitosti stěžovatele nebudou překročeny stanovené limity hluku, neboť není pochyb o tom, že dojde ke zvýšení hluku v okolí stavby obecně, byť by jeho hladina nedosahovala ještě přípustného mezního limitu. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku). Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu.
21. Za podstatné z hlediska posouzení řešené věci soud považuje, že žalobce spatřuje možné dotčení svého vlastnického práva v nárůstu nákladní dopravy, kterou nelze podřadit pod dopravní obsluhu, jíž se podle přílohy č. 6 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, rozumí „vozidla zajišťující zásobování nebo lékařské, opravárenské, údržbářské, komunální a podobné služby, vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, vozidla taxislužby a vozidla, jejichž řidiči, provozovatelé nebo přepravované osoby mají v místech za značkou bydliště, ubytování, sídlo nebo nemovitost“. Mezi účastníky řízení přitom není sporné, že v obci je vjezd nákladních automobilů s výjimkou dopravní obsluhy zakázán.
22. Soud má za to, že v řešené věci lze analogicky aplikovat závěry městského soudu, který vyslovil, že „je-li v místě regulován provoz na pozemní komunikaci určitým dopravním značením, lze (resp. je nutno) z takové situace ve správním řízení vycházet a není možné provedené posouzení zpochybnit pouze s poukazem na skutečnost, že regulace v místě fakticky není dodržována. [...] Má-li žalobce za to, že dopravní značení není v daném místě dodržováno, může se obrátit na Policii ČR, která vykonává dohled nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích (§ 124 odst. 11 zákona o provozu na pozemních komunikacích)“ (srov. bod 44 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2024, č. j. 18 A 15/2024-101). Tento právní názor potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2025, č. j. 6 As 291/2024-53, v němž uvedl, že se „ztotožňuje s posouzením městského soudu, že správní orgány (v návaznosti na stanoviska dotčených orgánů) nepochybyly, vycházely-li při posouzení bezpečnosti komunikace z toho, že ulice Morseova je obytnou zónou a že na komunikaci nelze očekávat zvýšený provoz, neboť se jedná o účelovou komunikaci sloužící pouze pro připojení tří rodinných domů. Stěžovatelovo tvrzení, že v dané lokalitě účastníci provozu pravidla obytné zóny porušují, nic

nemění na tom, že provoz na pozemní komunikaci je v daném místě regulován konkrétním dopravním značením, přičemž správní orgány z tohoto stavu byly povinny vycházet“.

23. Soud konstatuje, že v odvolání žalobce tvrdil jen tolik, že přímé dotčení jeho práv realizací stavebního záměru je možné za situace, kdy nebude v souvislosti s užíváním zamýšlené stavby respektováno dopravní značení, tj. kdy budou ke stavbě navzdory zákazu jezdit nákladní vozidla, která nelze podřadit pod pojem dopravní obsluhy. Soud s ohledem na výše citovanou judikaturu dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když možné dotčení žalobcových práv zintenzivněním těžké nákladní dopravy hodnotil optikou platné regulace provozu na příslušné pozemní komunikaci, která imise, jichž se žalobce obává, vylučuje.
24. Lze proto uzavřít, že podmínka přímého dotčení ve smyslu § 94k písm. e) starého stavebního zákona nebyla naplněna, a žalovaný proto správně dospěl k závěru, že žalobce účastníkem společného územního a stavebního řízení ve smyslu téhož ustanovení neměl být.
25. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žalobci ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
27. Výrok III. o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025 (viz přechodné ustanovení čl. XI bod 2 zákona č. 314/2025 Sb.), dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní řešené věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. května 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.